

Veronika a skřítek Lesníček

V jedné malé vesnici bylo velmi veselo. Lidé se měli rádi a navzájem si pomáhali a děti se mezi sebou kamarádily. Jen v jedné chalupě nikdy veselo nebylo. Žil v ní starý mrzutý dědek, který skoro pořád spal, a bába, která neustále trhala a sušila bylinky.

Jednoho krásného slunečného dne, kdy děti dostávaly vysvědčení, začínaly prázdniny a lidé si vyměňovali první úrodu, se najednou přihnala velká bouřka. A vtom to vypadalo, že v lese hoří. Všichni se báli, dokonce i stará bába si říkala: „Co když uhoří všechny bylinky?“ Jen dědek se nebál, protože spal. Lidé se domluvili, že až bouřka skončí, půjdou se do lesa podívat. A opravdu, po bouřce se vydali do lesa. Ale nikde nehořelo.

On tam totiž žil skřítek Lesníček. Celý den se stará o les a doma je jen na snídani, oběd, večeři a v noci. Při bouři se běžel schovat domů. Vzhledem k tomu, že žije v jeskyni, si rozsvítil, což na dálku připomínalo oheň.

Když Lesníček uviděl přicházet lidi, utíkal se schovat, protože se jich bál. Lidé už přišli k jeskyni a jeden z dospělých řekl: „Vypadalo to, že hoří tady u jeskyně, ale nic tu není. Po ohni ani památky. To je divné...“ Další zvolal: „A podívejte, co to tu děti udělaly za hezký domeček! Postýlka z mechu, židlička z kamene...“

Všech osm dětí si zatím hrálo na louce. Vtom uviděli bábu, jak směřuje k lesu. Pavel zašeptal: „Podívejte, ta čarodějnice jde do lesa. Co když nám chce zaklít rodiče?“ Všechny děti se za ní pomalu plíží. Honza zakopl, spadl a ozvala se velká rána. Bába, která nikoho zaklít nechtěla, jen jí doma došly bylinky, se otočí a povídá: „Koukněme, děti.“ Ty se ale s křikem rozutekly.

Několik kilometrů od vesnice se nacházelo město, ve kterém žila holčička Veronika. Byla vysoká, měla blondřaté vlasy až ke stehnům, takže jí přezdívali Locika. Oči měla modré, pusou velkou a velmi usměvavou. Patřila mezi nejchytřejší a nejhodnější ze třídy. Proto se s ní ostatní nechtěli kamarádit. Záviděli jí. Naštěstí měla nejlepší kamarádku Moniku.

Veronika byla jedináček. Většinu volného času trávila s maminkou a tátou nebo s Monikou. Už měly s Monikou spoustu plánů na prázdniny, když přišla maminka z práce a povídá: „Ahoj Verunko, je mi to moc líto, ale výlety s Monikou musíme zrušit. Víš, tatínek i já musíme odjet na pracovní cestu. Bohužel ve stejném termínu.“ Tahle zpráva Veroniku vůbec nepotěšila. Tušila, že bude muset do malé vesničky k dědkovi a bábě, u kterých se velmi nudí, protože dědek neustále spí a bába na ni pro své bylinky nemá čas. A bylo to přesně tak.

Bába jí nabídla bylinkový čaj a dědek, ten ji ani nepřivítal, jelikož spal. Když se vzbudil, zamračil se a řekl: „Venku je osm dětí. Běž si hrát s nimi!“ Veronika tedy šla. Děti ji nejprve chtěly vzít do party, ale pak si vzpomněly, že bydlí u toho mrzouta a čarodějnice. Bály se, že je určitě očarovaná. Proto si s ní hrát nechtěly. A tak se Veronika zase jenom nudí a nudí.

Až v noci, když nemohla kvůli dědkovu chrápání spát, uviděla malé světýlko. Vycházelo z lesa. Druhý den se hned po snídani vydala za tajemným světýlkem. Dlouho bloudila po lese, ale nic zvláštního nenašla. „Asi se mi něco zdálo,“ pomyslela si. Jenomže v noci uviděla světýlko znovu. Ráno se opět vydala na průzkum, tentokrát na opačnou stranu.

Přišla až k jeskyni, nakoukla do ní a vidí malého skřítky, jak snídá. Když si skřítek všiml, že se na něj někdo kouká, nechal snídání na stole a utíkal se schovat do mechové postele. Veronika opatrně vstoupí do jeskyně a tiše řekne: „Ahoj, já jsem Veronika. Mám ráda dobrodružství a chci se s tebou kamarádit. Chceš?“ Skřítek nejprve váhá, ale pak zlehka přikývne. S novou kamarádkou postupně zjišťuje, že všichni lidé nejsou zlí.

Veronika se každý den s úsměvem vrací z lesa. Jednou k ní přiběhlo všech osm dětí. Volaly na ni: „Promiň, že jsme si s tebou nechtěli hrát. My jsme si totiž mysleli, že je tvá babička čarodějnice. Ale asi to byl omyl. Jinak by tě určitě už v něco začarovala... Můžeme si všichni společně hrát?“ „Jistě,“ odpoví Veronika, „ale jen když vezmeme do party i skřítky Lesníčka.“ A od té doby už není kamarádů osm, ale deset.